

den bliver færdig, vil komme til at koste — jeg holder ikke af at sige for Meget — en 4 Millioner engang for alle, hvortil da kommer de aarlige Omkostninger, som Ingen nøiagtig kan beregne. Jeg beregner dem dog vist ikke for høit, naar jeg regner dem til omtrent 100,000 aarlig. Men lade vi Sindsstyggeanstalterne for det øvrige Land overtages af Statskassen, maa vi ogsaa overtage Sindsstyggeanstalten for Kjøbenhavn. Der vil der da ogsaa være Tale om nogle Millioner i Kjøbenhavn og dernæst nogle Hundrede Tusinder til de aarlige Udgifter. Jeg ser med disse Tal bort fra Alt, hvad der tillige skal gøres for andre abnorme Menninger, og som ligeledes maa siges at være paatrængende. Dette Udgiftsspørgsmaal skal man altsaa ikke tage med Lethed; thi bagved det ligger meget betydelige Udgifter, som maa regnes snarere til en Million end til et Par Hundrede Tusinde aarlig, og sammenlægges Alt, hvad jeg har nævnet, bliver Udgiftsforøgelserne saa mange Millioner aarlig, at Spørgsmaalet snarere bliver, hvorfra skulle vi faae Pengene, og hvormeget ville vi faa tilovers.

Smød alt dette sige nu ærede Herrer: Naar Reformere skulle gennemføres, er det tidsnok at tænke paa Midlerne, lad hver Dag have sine Byrder, lad os nu blot se at holde Balancen, og lad os lade Fremtiden sørge for sig selv. Jeg mindedes ved disse Udtalelser meget tydelig, hvorledes man for 10—12 Aar siden her i Kjøbenhavns Kommune hvilede paa den Betragtning af Indkomstskatten, at den skulde kun være til at bringe Balance tilstede med; skulde man et Aar bruge Mere end et andet, kunde man sagtens sætte den op igjen. Efter denne Theori nedsatte man altsaa i Begyndelsen af Halvfjerdsenerne her i Staden Indkomstskatten fra 2 pCt. til $1\frac{1}{2}$ pCt., ja jeg tror endog ogsaa et Aar til $1\frac{1}{4}$ pCt. Dengang talte jeg som Skatteyder med flere Mænd, som i saa Henseende havde Indsigt, derom, og blandt Andre med den Mand, som i mange Aar var min Sidemand her i dette Thing, nemlig afdøde Borgmester Larsen. Jeg sagde: Det er høit tidsnok, lad os Skatteydere endelig blive ved at spare Skat som hidtil; det er dog klart for Enhver, som blot vil se en lille Smule ind i Fremtiden, at man meget snart vil komme til saadanne Udgifter, at disse 2 pCt. aldeles ikke ville slaa til; vi have gode Tider nu, lad os ikke paa en tvivlsom Theori smide nogle Hundrede Tusinder over til Skatteyderne, som de dog ingen virkelig Nytte have af; lad os Skatteydere beholde den Skat, vi nu ere vant til, og læg enten Penge op til trange Tider for Kommunen eller begynd snarest muligt paa nogle

af de Foretagender, som Kommunen dog ikke ret længe kan styde ud i Fremtiden. Jeg mindes det saa levende, fordi Kommunen nu er i en saadan Situation, at de Fleste, som dengang ikke vilde høre paa mig, sikkerlig ere komne til den Overbevisning, at den nævnte Theori om at lade hvert Aar sørge for sig er en Theori, som fornuftigvis ikke gjælder undtagen i saadanne Tilfælde, hvor man er nødt til at bruge den, fordi man har meget vanskeligt ved at bringe de Midler frem, man skal bruge; saa er Theorien god. Under daarlige Tider, naar man er nødt til at sige: Det er godt, Du kan ride Stormen af, saa er den rigtig, og saa er man nødt til at berolige sig ved den, men i gode Tider, hvor der ikke er Anledning til alene at se paa de mindst mulige Udgifter for Skatteyderne, skal man virkelig ikke gjøre det. Enhver, som vil have gennemført forskellige af de Reformere og Foretagender, jeg har tilladt mig at nævne, vil jeg raade til ikke letfindig at styde Spørgsmaalet tilside om, hvorledes Dækning skal findes, men hellere med mig sige: Vi have Brug for vore Indtægter, og de ville maaste endda neppe slaa til; thi til Syvende og Sidst er Sagen denne: Vilde vi alvorlig Reformerne eller ialtfald en stor Del af dem, eller ikke? Jeg hører til dem, som ønske at faae gennemført Reformere og Udviplingsforanstaltninger, ja, anser dem for absolut nødvendige for vor fremtidige selvstændige Bestaaen, baade i den ene og den anden Retning, og jeg staar derfor paa det Standpunkt: Lad os passe paa ikke at mangle Midlerne. — Af andre Indvendinger, som ere fremkomne, skal jeg nævne nogle af de væsentligste, som f. Ex. denne, at man har sagt, at denne Goldreform vil bringe ikke alene den jævne Stigning, som man almindelig kan gjøre Regning paa, men tillige strax en meget betydelig extraordinær Stigning, og at denne extraordinære Stigning — jeg tror, det var det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgfreds, der sagde det — godt kunde beregnes til $1\frac{1}{2}$ à 2 Millioner. Tager jeg fejl, beder jeg om Forladelse, men jeg tror, at det var dette Tal, som blev nævnt. Jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem sige, at en saadan extraordinær Stigning kan man aldeles ikke regne paa. Det er fuldstændig rigtigt, at ved Goldreformer, som tidligere have været gennemførte i Europa, navnlig i Aarene 1830—60, forekom der en saadan Stigning, som var forudsat ved Reformernes Fremlæggelse og ogsaa senere viste sig ved deres Gjennemførelse, men hvorfor? Fordi man gif over fra et Goldsystem, hvori man havde enten Goldsatser, der vare ligefrem